

РЕШЕНИЕ

№ 5798

гр. София, 13.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 05.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **1552** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК вр. чл. 215 ЗУТ.

Образувано е по жалба вх. № ЮЗР 11-1854-00-339/24.01.2013г. на сдружение Българско обединение за германски овчарски кучета – БОГОК, чрез председателя му К. Г. Л. срещу заповед № ДК-02-ЮЗР-570/02.12.2011г. на Началник РДНСК – Югозападен район. В жалбата се твърди, че актът е незаконосъобразен и необоснован, както и че строежът е търпим по смисъла на ЗУТ. Поради това се иска отмяна на заповедта.

Ответникът – Началникът на РДНСК – Югозападен район, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

По отношение на процесния имот е представен акт № 2-654 от 22.11.1952г. за държавна собственост.

На 29.09.2008г. е сключен договор за съвместна дейност между „Селскостопанска академия“, [населено място], „Институт по планинско животновъдство и земеделие“ и „Българско обединение за германски овчарски кучета“. В чл. 4 от договора е уговорено за извършване на съвместната дейност „Селскостопанска академия“ [населено място] да предостави собствената си земя и сгради, находящи се в [населено място], [улица]. Предоставените помещения следва да бъдат ремонтирани и

преустроени за сметка на БОГОК, като „Селскостопанска академия“ дава съгласието си да бъдат построени и допълнени сгради и съоръжения за осъществяване на съвместна дейност.

На 02.11.2011г. след извършена проверка в отсъствие на възложителя или извършителя на строежа е съставен констативен акт № С 11-17 62 – 5А. Констатирано е нарушение на чл. 137, ал. 3 и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ, като строително-монтажните работи са извършени без издадени строителни книжа в периода около 2009г. съгласно договор и анекс за съвместна дейност от 2009г.

На същата дата е съставен и констативен протокол № С 11-1762. Отбелязаното в него нарушение е, че изградените масивни строежи за отглеждане на кучета и огради между тях са без одобрени строителни книжа. Нарушенията са извършени от „Българско обединение за германски овчарски кучета“, представлявано от К. Л.. Оградата частично попада в трасето на [улица], кв. 122, м. „Малинова долина – изток“.

Жалбоподателят е уведомен за съставените констативни актове, които са му връчени на 07.11.2011г., видно от отбелязване върху самите тях.

С оспорената заповед № ДК-02-ЮЗР-566/02.12.2011г. на Началник РДНСК – Югозападен район се нарежда да бъде премахнат незаконен строеж „Пристройка и надстройка на масивна сграда“, находящ се в УПИ II за обществено строителство, кв. 122, по плана на [населено място], м. Малинова долина – изток, с административен адрес между [улица]и [улица], район „Студентски“ – СО, [населено място]. В мотивите е прието, че строежът е изграден без издадени строителни книжа и представлява незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ.

За издадената заповед жалбоподателят е уведомен посредством съобщение № Ц 11-1762-1/15.01.2013г., залепено на строежа на 15.01.2013г. и съобщение № С 11-1762-00-172/17.01.2013г. на интернет страницата на ДНСК.

Със заповед № РД-13-446/01.11.2010г. началникът на ДНСК е делегирал на началниците на РДНСК да издават заповеди за премахване на незаконни строежи по чл. 225, ал.1 от ЗУТ.

Към делото е приложено Конструктивно становище на инж. Т. С. - представител на Камара на инженерите в инвестиционното проектиране, с рег. № 06174 за пълна проектантска правоспособност с протокол 20/2004г. относно съществуващи сгради в поземлен имот 355, кв. 122, м. „Малинова долина“, [населено място], район „Студентски“. Становището е относно 7 сгради, на които са описани основните параметри. Процесният строеж не попада в тях. С определение от 27.03.2013г съдът е указал на жалбоподателя доказателствената тежест и служебно е допуснал съдебно-техническа експертиза, като поради липса на процесуална активност от страна на жалбоподателя, служебно е формулирал задачи към експертизата с определение от 10.05.2013г. Въпреки това поради изрично изявление на пълномощника на жалбоподателя, че не може да поеме ангажимент за внасяне на депозит за изготвяне на експертизата, направено в осз на 05.09.2013г., съдът е заличил експертизата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок и от лице с правен интерес, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Актът е бил надлежно съобщен на жалбоподателя.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 225, ал. 1 от ЗУТ издаването на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях е от компетентността на началника на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице. В случая на издателя на акта – началникът на РДНСК Югозападен район са делегирани съответните правомощия, което обуславя компетентността му да издаде заповедта.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис на административния орган.

Не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Заповедта е издадена въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на РДНСК. Констативният акт е надлежно съобщен на жалбоподателя. Не са нарушени и разпоредбите на чл. 35 и 36 от АПК – административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и е събрал служебно относими по спора доказателства.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби на ЗУТ.

Няма спор, че описаният в заповедта обект представлява строеж, предвид §5, т. 38 ДР ЗУТ.

Строежът не попада в обхвата на изключенията по чл. 151 от ЗУТ, за които не се изисква наличието на разрешение за строеж. Съгласно чл. 147, ал. 1, т. 1 от ЗУТ не се изисква одобряване на инвестиционен проект за издаване на разрешение за строеж за стопански постройки и със селскостопанско предназначение и строежите от допълващо застрояване по чл.44 и по чл.46, ал.1, освен ако с решение на общинския съвет е предвидено друго. Това обаче не означава, че пристройката и надстройката на масивна едноетажна сграда може да се изгражда без одобрено разрешение за строеж, тъй като разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ императивно установява, че строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като в следващите си разпоредби регламентира реда, по който това става. Тоест, за процесните пристройка и надстройка, попадащи в обхвата на чл.147, ал.1 ЗУТ, не се изисква одобрен инвестиционен проект, но задължението за издаване на разрешение за строеж е императивно, както и становище на инженер - конструктор с указания за изпълнението му - чл. 147, ал. 2 от ЗУТ. Без правно значение за изхода на делото е представеното в с.з. конструктивно становище от 2013г, тъй като същото е изготвено след издаване на оспорената заповед, а в производството по обжалване на административните актове последните се преценяват за законосъобразност съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК към момента на издаването им. Нещо повече, дори и да се представи разрешение за строеж, то трябва да предхожда строителството съгласно чл. 148, ал. 1 от ЗУТ и няма законова норма, според която издаването им след извършването му да е основание за неговото узаконяване.

С оглед на изложеното и противно на твърденията на жалбоподателя, за изграждането на процесната пристройка и надстройка е необходимо наличието на валидно издадено и влязло в сила разрешение за строеж. Между страните не се спори по фактите, че такова няма издавано. Това обстоятелство не е спорно, тъй като и самият жалбоподател в жалбата си сочи, че през 2003г е подадена декларация по § 184 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ, като няма данни обаче, а и не се твърди производството по § 184 от

ПЗР към ЗИД на ЗУТ, да е завършило с издаден акт за узаконяване. Нещо повече в констативните актове, представляващи официални писмени документи, съставени в изискуемата от закона форма от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност, ползващи се с обвързваща доказателствена сила е посочено, че строежът е изграден след 2009г. (което не е оборено от жалбоподателя), поради което и § 184 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ (обн. ДВ бр.65 от 2003г) е неприложим, тъй като е относим за строежи, извършени до влизане в сила на закона. По същите съображения и с оглед удостовереното и необорено по никакъв начин, че строежът е извършен след 2009г, то и § 16 от ПР на ЗУТ е неприложим. В тежест на жалбоподателя по арг. от чл.154, ал.1 ГПК във връзка с чл.144 АПК е да установи фактите от които черпи благоприятни за себе си правни последици, тоест да установи наличието на строителни книжа, както и твърдението си, че строежът е търпим, като доказателствената тежест относно релевантните факти му е изрично указана от съда с определението за насрочване. В случая, констатациите на извършилите проверката технически органи, залегнали в констативните протоколи не са оборени в настоящото съдебно производство, а липсата на изискуемите се строителни книжа не се оспорва от жалбоподателя.

Материалноправната предпоставка за издаване на настоящата заповед по чл. 225, ал. 1, във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от ЗУТ, е посочена в чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, а именно достатъчно е да е установено, че е налице "строеж", който е извършен "без разрешение за строеж".

Неоснователни са и доводите, че в оспорената заповед не било посочено върху земя чия собственост е изградена сградата, което водело до неспазване на установената форма /чл.59, ал.2 АПК/. Съдът намира, че въпросът за това върху чия земя е изградена сградата - дали собственост на оспорващия или на трето лице, е без правно значение за настоящия спор. Законността на строежа не е обусловен от собствеността на терена, върху който е изграден. Заповедта за премахване на незаконен строеж има за цел отстраняването на незаконното строителство, а не това кой точно следва да го премахне, което ще се установи безспорно в изпълнителното производство и при съобразяване с Наредба № 13 от 23.07.2001г. за принудително изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на ДНСК.

При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира основания за отмяна или обявяване на нищожност на атакувания акт. От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК жалбата следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК и предвид направеното искане, жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

Воден от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на сдружение „Българско обединение за германски овчарски кучета“, представлявано от К. Г. Л., с адрес [населено място], [улица] против заповед № ДК-02-ЮЗР-570/02.12.2011г. на Началник РДНСК – Югозападен район.

ОСЪЖДА „Българско сдружение за германски овчарски кучета“, представлявано от К. Г. Л. да заплати на ДНСК юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

Решението е окончателно.

Административен съдия: